

43. az-Zukhruf

Källa: Introduktion till Koranstudier

Författare: Syed Abul A'la Mawdudi

43. az-Zukhruf

Namnet

Namnet är hämtat från ordet *zukhrufan* som förekommer i vers 33 i denna sura.

Uppenbarelse period

Det finns inga autentiska traditioner som exakt anger när suran uppenbarades, men en genomgång av dess innehåll visar att den sändes ned under samma period som surorna *al-Mu'min*, *as-Sajdah* och *ash-Shura*. Det verkar som att uppenbarelse av denna grupp av suror började när de icke-troende i Makkah planerade att göra slut på Profetens liv. Dag och natt höll de rådslag om hur de skulle eliminera honom, och ett attentat mot hans liv hade redan genomförts, vilket tydligt antyds i verserna 79–80.

Tema och ämnen

I denna sura riktas en kraftfull och skarp kritik mot Quraysh och de vanliga arabernas okunniga trosföreställningar och vidskepelser, som de envist höll fast vid. Deras envishet och orimlighet avslöjas på ett fast och övertygande sätt, så att varje samhällsmedlem med minsta förnuft skulle kunna reflektera över det onda som folket var insnärjt i och över deras tyranniska behandling av den man som försökte rädda dem.

Suran inleds som om den sade: "Ni vill genom era intriger stoppa uppenbarelsen av denna Bok, men Allah har aldrig låtit människors ondska hindra Honom från att sända profeter eller uppenbara Sina böcker. Han har alltid utplånat de onda som försökte blockera Hans vägledning — och Han kommer att göra det igen." Längre fram, i verserna 41–43 och 79–80, upprepas samma budskap. Även om de som planerade att döda Profeten åsyftas, riktas orden till Profeten själv: "Oavsett om du lever eller inte, kommer Vi sannerligen att straffa de onda." Och folket varnas tydligt: "Om ni har beslutat att agera mot Vår Profet, kommer Vi också att vidta ett avgörande steg."

Därefter klargörs vad den religion egentligen består av som folket så hängivet följer, och vilka argument de använder för att motsätta sig Muhammed (må Allahs frid och välsignelser vara över honom).

De erkänner själva att Skaparen av jorden, himlarna, dem själva och deras avgudar endast är Allah. De vet och medger att de välsignelser de åtnjuter kommer från Allah. Ändå insisterar de på att sätta andra vid Hans sida i gudomlighet. De påstår att Hans tjänare är Hans barn — och dessutom döttrar, som de själva betraktar som något skamligt.

De tror att änglarna är gudinnor; de har skulpterat dem som kvinnliga gestalter, smyckat dem med kvinnokläder och prydnader, och kallar dem "Allahs döttrar". De dyrkar dem och åkallar dem för att få sina behov uppfyllda. Men hur visste de att änglarna var kvinnliga?

När de tillrättavisas för dessa vidskepelser, skyller de på "ödet" och säger: "Om Allah inte hade varit nöjd med detta, skulle vi inte ha dyrkat dessa bilder." Men det sätt på vilket man avgör vad Allah godkänner är Hans böcker — inte det som råkar ske i världen enligt Hans vilja. För enligt Hans vilja sker inte bara avgudadyrkan, utan även brott som stöld, äktenskapsbrott, rån och mord. Kan detta användas som argument för att alla brott och synder i världen är rättfärdiga?

När de tillfrågas: "Har ni något annat bevis för er avgudadyrkan än detta felaktiga argument?" svarar de: "Detta är våra förfäders sed." De betraktar alltså tradition som ett tillräckligt bevis för att en tro är sann. Men profeten Ibrahim — från vilken de hämtar all sin stolthet — avvisade sin fars och sitt folks religion, lämnade sitt hem och förkastade all blind efterföljd som saknade rationellt stöd. Om de nu måste följa sina förfäder, varför valde de då sina mest okunniga förfäder och övergav sina mest ädla, såsom Ibrahim och Isma'il (frid vare med dem)?

När de tillfrågas: "Har någon profet eller någon bok från Gud någonsin lärt att andra än Allah är värda att dyrkas?" hänvisar de till de kristna, som tog Jesus, Marias son, som Guds son och dyrkade honom. Men frågan var inte om en profets folk hade begått shirk, utan om en profet själv hade lärt ut shirk. Jesus sade aldrig att han var Guds son eller att människor skulle dyrka honom. Hans budskap var samma som alla profeters: "Min Herre och er Herre är Allah — dyrka Honom ensam."

De vägrade acceptera Muhammeds profetskap eftersom han varken var rik eller hade hög social status. De sade: "Om Allah hade velat sända en profet till oss, skulle Han ha valt någon av de stora männen i våra två städer (Makkah och Ta'if)." På samma sätt såg Faraos ned på Musa och sade: "Om himlarnas Konung hade sänt mig ett budskap, skulle Han ha sänt en man med gyllene armband och en skara änglar. Vem är denne fattige man? Jag är överlägsen honom — Egyptens rike tillhör mig, och Nilens kanaler flyter under min makt. Vad är hans ställning jämfört med min? Han har varken rikedom eller auktoritet."

[KAPITEL 43](#)

[«42. ash-Shura](#)

[44. ad-Dukhan»](#)

- [Bönen gudomlig befallning](#)
- [Nationalismens Uppkomst i den Muslimska Världen](#)
- ['Awrah för män och kvinnor inom och utanför bön](#)
- [Bönen mellan befallning och uphöjelse](#)
- [Regeln om att be i Haram-kläder](#)

- [Att upphöja Allahs befallning är att be](#)
- [Förstå Koranen](#)
- [Lycka eller elände i nästa liv](#)
- [Frågor och svar angående ahl al-Kitabs Kött](#)
- [Rasism: Finns det en lösning?](#)